

ΜΥΘΟΙ & ΛΑΤΕ

ΟΛΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΣΥΜΒΟΥΝ
ΜΕ ΜΙΑ ΚΟΥΠΑ ΚΑΦΕ.

TRAVIS BALDREE

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τ

Η Βιβ στεκόταν στο πρωινό ψύχος, κοιτάζοντας κάτω την κοιλάδα που απλωνόταν. Η πόλη της Θουν ξεπρόβαλλε μέσα από ένα στρώμα ομίχλης που θόλωνε τις όχθες του ποταμού που τη διέσχιζε. Σε κάποια σημεία ένα καμπαναριό ντυμένο με χαλκό άστραφτε στον ήλιο.

Είχε μαζέψει τη σκηνή της μέσα στο σκοτάδι πριν από την αυγή και τα μακριά της πόδια είχαν καταβροχθίσει τα τελευταία μίλια. Το Μπλάκμπλαντ ήταν βαρύ στην πλάτη της ενώ η Πέτρα του Σκάλμπερτ ήταν χωμένη σε μία από τις εσωτερικές τσέπες του σακακιού της. Την ένιωθε σαν ένα σκληρό, ζαρωμένο μήλο και ασυναίσθητα την άγγιζε μέσα από το ύφασμα πού και πού, για να βεβαιωθεί ότι βρισκόταν ακόμη εκεί.

Ένα δερμάτινο σακούλι κρεμόταν από τον έναν ώμο της, γεμάτο κυρίως με σημειώσεις και σχέδια, λίγα κομμάτια παξιμάδι, ένα πουγκί με πλατινένια νομίσματα και διάφορες πολύτιμες πέτρες, και μία μικρή, παράξενη συσκευή.

Πήρε τον δρόμο που οδηγούσε προς τα κάτω και μέσα

από την κοιλάδα καθώς η ομίχλη διαλυόταν, ένα μοναχικό κάρο ενός αγρότη πέρασε τρίζοντας δίπλα της, φορτωμένο με τριφύλλι.

Η Βιβ ένοιωσε να φουντώνει μέσα της ένα κύμα νευρικής έξαρσης, κάτι που είχε χρόνια να αισθανθεί, σαν μια πολεμική ιαχή που μετά βίας συγκρατούσε μέσα της. Ποτέ δεν είχε προετοιμαστεί τόσο για μία και μόνο στιγμή. Είχε διαβάσει και αμφισβητήσει, ερευνήσει και παλέψει, και η Θουν ήταν η πόλη που είχε επιλέξει. Αφού διέγραψε κάθε άλλη τοποθεσία από τη λίστα της, ήταν απολύτως βέβαιη. Ξαφνικά, εκείνη η βεβαιότητα της φαινόταν ανόητη και παρορμητική, κι όμως ο ενθουσιασμός της παρέμενε αμείωτος.

Καμιά εξωτερική οχύρωση δεν κύκλωνε τη Θουν. Είχε απλωθεί πολύ πέρα από τα αρχικά, οχυρωμένα της όρια, όμως εκείνη ένιωθε πως πλησίαζε το κατώφλι κάποιου πράγματος. Είχαν περάσει χρόνια από τότε που είχε μείνει σε ένα μέρος για παραπάνω από λίγες νύχτες – όσο διαρκούσε μια δουλειά. Τώρα επρόκειτο να ριζώσει σε μια πόλη που είχε επισκεφθεί ίσως τρεις φορές σε ολόκληρη τη ζωή της.

Σταμάτησε και κοίταξε γύρω της με επιφυλακτικότητα, σαν ο δρόμος να μην ήταν εντελώς άδειος, παρόλο που ο αγρότης είχε πια χαθεί μέσα στην ομίχλη. Βγάζοντας ένα κομμάτι περγαμινής από το σακούλι της, διάβασε τα λόγια που είχε αντιγράψει.

*Κοντά στη μαγική γραμμή,
η Πέτρα του Σκάλμπερτ πυρωμένη
τον κύκλο της τύχης καλεί,
μαζί και τον πόθο της καρδιάς.*

Η Βιβ το ξαναδίπλωσε προσεκτικά και το έβαλε πίσω, βγάζοντας τη συσκευή που είχε αγοράσει μια εβδομάδα νωρίτερα από έναν θαυματοποιό λόγιο στο Αρβέν – μια ραβδοσκοπική βέργα.

Το μικρό, ξύλινο αδράχτι ήταν τυλιγμένο με χάλκινο σύρμα, που κάλυπτε τα ρουνικά που ήταν χαραγμένα κατά μήκος του. Ένα διχαλωτό κλαδί από φράξο ήταν προσαρμοσμένο στην κορυφή και σε μια εγκοπή, ώστε να περιστρέφεται ελεύθερα. Το κράτησε στη γροθιά της, νιώθοντας το χάλκινο σύρμα να απορροφά τη ζεστασιά της παλάμης της. Το αδράχτι την τράβηξε δυνατά.

Βασικά ήταν αρκετά βέβαιη πως ήταν τράβηγμα. Κατά την επίδειξη του θαυματοποιού η έλξη ήταν πιο ισχυρή. Η Βιβ έδωσε την ξαφνική σκέψη ότι όλα ίσως να ήταν μόνο ένα φτηνό κόλπο. Κατά κανόνα, όσοι έμεναν μόνιμα κάπου απέφευγαν να εξαπατήσουν μια ορκ με το διπλάσιο ύψος από αυτούς, που μπορούσε να τους σπάσει τον καρπό αν τους έσφιγγε το χέρι λίγο πιο δυνατά.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και μπήκε στη Θουν κρατώντας τη ραβδοσκοπική βέργα μπροστά της.

Οι ήχοι της Θουν καθώς η πόλη ξυπνούσε δυνάμωναν όσο προχωρούσε βαθύτερα. Στα περίχωρα, τα κτίρια ήταν κυρίως ξύλινα, με θεμέλια από ποταμίσια πέτρα. Όσο προχωρούσε, τόσο περισσότερο κυριαρχούσε η πέτρα, λες και η πόλη να είχε απολιθωθεί με τα χρόνια. Η λασπωμένη γη έδινε τη θέση της σε διάσπαρτα πέτρινα δρομάκια

και, πιο κοντά στο κέντρο, σε λιθόστρωτα. Ναοί και ταβέρνες συνωστίζονταν γύρω από πλατείες, στολισμένες με αγάλματα ανθρώπων που πιθανότατα κάποτε υπήρξαν σημαντικοί.

Όποια αμφιβολία είχε για τη ραβδοσκοπική βέργα είχε εξαφανιστεί. Τώρα τραβούσε ξεκάθαρα, σαν να ήταν ζωντανή – μικρά τινάγματα που μετατρέπονταν σε επίμονα τραβήγματα. Η έρευνά της δεν είχε πάει χαμένη. Οι γραμμές ενέργειας διέτρεχαν φανερά το υπέδαφος της πόλης, ισχυροί δρόμοι θαυματουργής ενέργειας. Οι λόγιοι διαφώνουσαν αν αυτές δημιουργούνταν εκεί όπου εγκαθίσταντο οι άνθρωποι ή αν συγκέντρωναν τον κόσμο γύρω τους, όπως η ζεστασιά τον χειμώνα. Αυτό που είχε σημασία για τη Βιβ ήταν ότι βρίσκονταν εδώ.

Το να εντοπίσει μια ισχυρή γραμμή ενέργειας ήταν μόνο η αρχή, φυσικά.

Το μικρό, διχαλωτό ραβδί από ξύλο φράξου τινάζονταν δεξιά κι αριστερά, τραβώντας προς μία κατεύθυνση για λίγο, πριν στραφεί και τραβήξει σαν το ψάρι στο αγκίστρι προς μια άλλη. Μετά από λίγο δεν χρειαζόταν καν να το κοιτάζει. Η αίσθηση και μόνο ήταν αρκετή, κι έτσι η Βιβ πρόσεχε περισσότερο τα κτίρια που προσπερνούσε.

Η συσκευή την καθοδηγούσε κατά μήκος των μεγάλων δρόμων, μέσα από τα φιδογυριστά σοκάκια που τους ένωναν, περνώντας από σιδεράδικα και πανδοχεία και αγορές και χάνια. Στους δρόμους υπήρχαν λίγοι άνθρωποι στο ύψος της κι έτσι ποτέ δεν ένιωσε να στριμώχνεται. Το Μπλάκμπλαντ συνήθως είχε αυτή την επίδραση.

Πέρασε μέσα από όλα τα στρώματα οσμών που συνθέ-

τούν μια πόλη – φρεσκοψημένο ψωμί και άλογα που ξυπνούν και βρεγμένη πέτρα και καυτό μέταλλο και αρώματα λουλουδιών και παλιά βρομιά. Οι ίδιες μυρωδιές που βρίσκεις σε κάθε πόλη, αλλά κάτω απ’ αυτές ήταν το πρωινό άρωμα του ποταμού. Καμιά φορά, ανάμεσα στα κτίρια, μπορούσε να δει τις φτερωτές του νερόμυλου στον αλευρόμυλο.

Η Βιβ άφηνε το ραβδί να την οδηγήσει όπου ήθελε. Μερικές φορές το τράβηγμα ήταν τόσο δυνατό, που σταματούσε και κοιτούσε προσεκτικά τα γύρω κτίρια, αλλά, απογοητευμένη, συνέχιζε τον δρόμο της. Η ράβδος αντιστεκόταν για λίγο, μέχρι που έμοιαζε να τα παρατά και μετά ορμούσε σε μια νέα κατεύθυνση.

Τελικά, όταν την τράβηξε δυνατά, σταμάτησε σχεδόν ζαλισμένη και βρήκε αυτό που έψαχνε.

Όχι στην Κεντρική Οδό –αυτό θα ήταν υπερβολικά καλό–, αλλά μόλις έναν δρόμο πιο πέρα. Λάμπες πετρελαίου ήταν τοποθετημένες κατά μήκος του, τώρα σβηστές, και κατά πάσα πιθανότητα δεν θα σε μαχαίρωναν εκεί μετά τη δύση του ήλιου. Τα κτίρια στο Ρέντστοουν φάνέρωναν την ηλικία τους, αλλά οι στέγες φαίνονταν σε καλή κατάσταση. Όλα εκτός από ένα συγκεκριμένο, και εδώ η ραβδοσκοπική βέργα την τράβηξε πιο κοντά.

Ήταν μικρό. Μια χτυπημένη πινακίδα κρεμόταν από το μοναδικό σιδερένιο άγκιστρο που είχε απομείνει –«ΠΑΡΚΙΝ’Σ ΛΙΒΕΡΙ»–, με τη βαφή των ανάγλυφων γραμμάτων να έχει ξεφλουδίσει εδώ και καιρό. Υπήρχαν δύο μεγάλες, ξύλινες πόρτες με σιδερένιες ενισχύσεις, αλλά ήταν μισάνοιχτες, και η δοκός ασφάλισης ήταν ακουμπισμένη στον

διπλανό τοίχο. Μια άλλη, μικρότερη πόρτα, στο μέγεθος των ορκ, ήταν κάπως αστεία κλειδωμένη με λουκέτο στα αριστερά.

Η Βιβ έσκυψε το κεφάλι για να ρίξει μια ματιά μέσα. Φως έμπαινε από μια τρύπα της σκεπής και αρκετά πήλινα κεραμίδια ήταν σπασμένα κατά μήκος του μεγάλου διαδρόμου που οδηγούσε σε έξι στάβλους αλόγων. Μια σκάλα αμφίβολης αντοχής οδηγούσε σε ένα πατάρι και στα αριστερά υπήρχε ένα μικρό γραφείο με ένα δωμάτιο πίσω. Η ξινή μυρωδιά από σαπισμένο σανό ερχόταν από τη γούρνα στο βάθος. Σκόνη στριφογύριζε μέσα στις δέσμες φωτός, σαν να μην κατακαθόταν ποτέ.

Ήταν όσο τέλειο μπορούσε να ελπίζει.

Άφησε τη ράβδο στην άκρη.

Όταν ξαναβγήκε στον δρόμο, μέσα στην αυξανόμενη κίνηση, εντόπισε μια καμπουριασμένη γριά που σκούπιζε το απέναντι κατώφλι. Η Βιβ ήταν σχεδόν σίγουρη πως σκούπιζε από τη στιγμή που είχε φτάσει –το κατώφλι θα πρέπει να γυάλιζε ήδη– κι όμως εκείνη συνέχιζε με πείσμα, ρίχνοντας κάθε τόσο κλεφτές ματιές στη Βιβ.

Η Βιβ πέρασε τον δρόμο απέναντι. Η γριά είχε την ευγένεια να δείξει έκπληκτη, σχηματίζοντας κάτι που έμοιαζε με χαμόγελο.

«Ξέρετε σε ποιον ανήκει αυτό το μέρος;» ρώτησε η Βιβ δείχνοντας πίσω προς τον στάβλο.

Η γυναίκα της έφτανε μέχρι τη μέση και αναγκάστηκε να τεντωθεί για να την κοιτάξει στα μάτια. Τα μάτια της χάθηκαν πίσω από τις ρυτίδες καθώς συνοφρυώθηκε.

«Ο στάβλος;»

«Ναι».

«Μμμ...» είπε τραβώντας τη λέξη, αλλά η Βιβ κατάλαβε πως η μνήμη της ήταν μια χαρά. «Στον γέρο Άνσομ, αν θυμάμαι καλά. Ποτέ δεν το 'χε με τις δουλειές, αυτός – ούτε με το εμπόριο ούτε με... τα συζυγικά καθήκοντα, έτσι έλεγε η γυναίκα του».

Η Βιβ πρόσεξε το όλο νόημα σήκωμα των φρυδιών της γριάς.

«Όχι στον Πάρκιν;»

«Όχι. Ήταν πολύ τσιγκούνης για να αλλάξει την πινακίδα όταν το αγόρασε».

Το χαμόγελο της Βιβ ήταν κάπως παιχνιδιάρικο, οι κάτω κυνόδοντές της προεξείχαν. «Έχεις καμιά ιδέα πού θα μπορούσα να τον βρω;»

«Δεν μπορώ να πω με σιγουριά. Αλλά τον φαντάζομαι να φροντίζει τη μοναδική δουλειά που δεν άφηνε ποτέ στην τύχη». Σήκωσε το ελεύθερο χέρι της, φέρνοντας ένα φανταστικό ποτήρι στα χείλη της. «Αν θέλεις πραγματικά να τον βρεις, στη θέση σου θα έψαχνα στα μαγαζιά στο Στενό του Ρόουμποουν. Έξι πόρτες πιο κάτω». Έδειξε προς τα νότια.

«Τέτοια ώρα το πρωί;»

«Α, αυτή τη δουλειά την παίρνει στα σοβαρά».

«Ευχαριστώ, κυρία μου» είπε η Βιβ.

«Κυρία, ε;» κακάρισε η γυναίκα. «Μπορείς να με λες Λέινι. Σκέφτεσαι να γίνεις η καινούρια μου γειτόνισσα;...» Έκανε μια χειρονομία σαν να έδειχνε τον χώρο.

«Βιβ».

«Βιβ» είπε η Λέινι κουνώντας το κεφάλι.

«Θα δούμε. Εξαρτάται από το αν είναι τόσο κακός επιχειρηματίας όσο λες».

Η γριά ακόμη γελούσε καθώς η Βιβ έφευγε για το Στενό του Ρόουμποουν.

Ότι κι αν έλεγε η Λέινι, η Βιβ δεν περίμενε να βρει όντως τον περιβόητο Άνσομ τέτοια ώρα. Υπέθετε πως θα ρωτούσε γι' αυτόν σε κανένα καπηλειό με ανοιχτή πόρτα και μόλις μάθαινε τα στέκια του, θα τον εντόπιζε αργότερα μέσα στη μέρα.

Τελικά έκανε μόνο τρεις στάσεις πριν τον βρει. Ο ταβερνιάρης την κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω όταν ρώτησε, σηκώνοντας τα φρύδια του με νόημα προς το Μπλάκμπαντ σπαθί της που φαινόταν πίσω από τον ώμο της.

«Δεν ήρθα για φασαρία, είμαι εδώ για δουλειά» είπε ήρεμα. Προσπάθησε να φαίνεται λιγότερο επιβλητική.

Μένοντας ικανοποιημένος που εκείνη δεν ψαχνόταν για καβγά, έκανε ένα νεύμα με τον αντίχειρα προς τη γωνία και επέστρεψε πίσω συνεχίζοντας να τρίβει τη βρομιά του πάγκου, απλώνοντάς τη σε καινούρια και πιο ενδιαφέροντα σημεία.

Καθώς η Βιβ πλησίαζε το τραπέζι, είχε την εντύπωση πως έμπαινε στο άντρο κάποιου ηλικιωμένου ζώου του δάσους. Ενός ασβού ίσως. Όχι νιώθοντας αίσθηση κινδύνου, αλλά ότι ήταν ένας χώρος στον οποίο ο ασβός είχε περάσει τόσο χρόνο, που είχε απορροφήσει τη μυρωδιά του και είχε γίνει ουσιαστικά δικός του.

Έμοιαζε κιόλας με ασβό – με μια μεγάλη, λιπαρή μαύρη γενειάδα με σκόρπιες άσπρες τρίχες, μπλεγμένη στο στήθος του. Ήταν τόσο φαρδύς όσο και ψηλός, καταλάμβανε τόσο χώρο ανάμεσα στον τοίχο και στο τραπέζι, που όταν εισέπνεε βαθιά, το έπιπλο ανασηκωνόταν ελαφρά στα πόδια του.

«Εσύ είσαι ο Άνσομ;» ρώτησε η Βιβ.

Ο Άνσομ παραδέχτηκε πως αυτός ήταν.

«Σε πειράζει να καθίσω;» ρώτησε και κάθισε ούτως ή άλλως, ακουμπώντας το Μπλάκμπλαντ στην πλάτη της καρέκλας. Δεν συνήθιζε να ζητάει την άδεια.

Ο Άνσομ την κοίταξε κάτω από τα πρησμένα του βλέφαρα. Όχι εχθρικά, αλλά επιφυλακτικά. Μια κούπα βρισκόταν μπροστά του, ήταν σχεδόν άδεια. Η Βιβ έκανε νόημα στον ταβερνιάρη δείχνοντας την κούπα και το πρόσωπο του Άνσομ φάνηκε να φωτίζεται αισθητά.

«Σου χρωστάω» μουρμούρισε.

«Άκουσα πως έχεις τον παλιό στάβλο στο Ρέντστοουν. Ισχύει;» ρώτησε η Βιβ.

Ο Άνσομ παραδέχτηκε πως ίσχυε.

«Σκέφτομαι να τον αγοράσω» είπε. «Και έχω την εντύπωση πως ίσως σκέφτεσαι να τον πουλήσεις».

Ο Άνσομ φάνηκε να ξαφνιάζεται, αλλά μόνο για μια στιγμή. Το βλέμμα του πονήρεψε και παρόλο που μπορεί να μην είχε ιδιαίτερο ταλέντο στις επιχειρήσεις, η Βιβ ήταν αρκετά σίγουρη πως είχε ένστικτο για να κάνει παζάρια.

«Ίσως» μουρμούρισε. «Αλλά μιλάμε για φιλέτο. Φιλέτο! Είχα και άλλες προσφορές στο παρελθόν, οι περισσότερες όμως δεν εκτίμησαν την αξία της τοποθεσίας του. Θέλω να πω ότι έδιναν λιγότερα απ' όσο αξίζει».

Εκείνη τη στιγμή ο ταβερνιάρης αντικατέστησε την κούπα του με μια φρέσκια και ο Άνσομ φάνηκε να ενθουσιάζεται.

«Α, ναι, πάρα πολλές ντροπιαστικές προσφορές. Πρέπει να σε προειδοποιήσω, ξέρω τι αξίζει αυτό το οικόπεδο και δεν μπορώ να φανταστώ τον εαυτό μου να το πουλάει σε κανέναν, εκτός αν πρόκειται για σοβαρό επιχειρηματία. Ε, δηλαδή... γυναίκα επιχειρηματία» διόρθωσε.

Η Βιβ χαμογέλασε πλατιά, δείχνοντας τα δόντια της, σκεπτόμενη τη Λέινι.

«Λοιπόν, Άνσομ, υπάρχουν πολλών ειδών δουλειές». Ξέροντας πως το Μπλάκμπαντ ακουμπούσε πίσω της, σκέφτηκε πόσο εύκολα η παλιά της δουλειά –η πραγματική παλιά της δουλειά– θα είχε βάλει τέλος σε αυτή τη διαπραγμάτευση. «Αλλά μπορώ να σου πω με βεβαιότητα ότι όταν κάνω οποιαδήποτε δουλειά, είμαι πάντα σοβαρή».

Έσκυψε προς το σακούλι της, έβγαλε το πουγκί με τα πλατινένια νομίσματα και το ζύγισε στο χέρι της. Τραβώντας μόνο ένα, το κράτησε ανάμεσα στον αντίχειρα και τον δείκτη, παρατηρώντας το καθώς έπεφτε πάνω του το φως. Η πλατίνα ήταν νόμισμα που σπάνια έβλεπες σε ένα μέρος σαν κι αυτό και θα έπρεπε σύντομα να το ανταλλάξει με μικρότερα, αλλά ήθελε να έχει μερικά πάνω της ακριβώς για τέτοιες στιγμές.

Τα μάτια του Άνσομ άνοιξαν διάπλατα. «Α, ε... Μάλιστα. Σοβαρή. Ναι! Πολύ σοβαρή!» Κατέβασε μια μεγάλη γουλιά από την μπίρα του για να κρύψει την έκπληξή του.

Πονηρέ, σκέφτηκε η Βιβ προσπαθώντας να μη χαμογελάσει.

«Ως ένας σοβαρός άνθρωπος των επιχειρήσεων που μιλάει σε έναν άλλο, δεν θέλω να σπαταλήσω τον χρόνο σου». Η Βιβ στηρίχθηκε στον αγκώνα της και έσπρωξε οκτώ πλατινένια νομίσματα πάνω στο τραπέζι. «Αυτά είναι μάλλον γύρω στα ογδόντα χρυσά νομίσματα. Νομίζω ότι καλύπτουν την αξία του οικοπέδου. Είμαι σίγουρη πως μπορούμε να συμφωνήσουμε ότι το κτίριο έχει θέματα και ότι οι πιθανότητες να σε βρει κάποια άλλη γυναίκα επιχειρηματίας και να πληρώσει με μετρητά είναι μηδαμινές».

Τον κοίταξε κατάματα.

Κρατούσε ακόμη την κούπα στο στόμα του, αλλά δεν έπινε.

Η Βιβ άρχισε να τραβά πίσω τα νομίσματα κι εκείνος έσπευσε να απλώσει το χέρι του, σταματώντας απότομα λίγο πριν αγγίξει το πολύ μεγαλύτερο δικό της. Εκείνη σηκωσε τα φρύδια της.

«Βλέπω πως ξέρεις να εκτιμάς την αξία». Ο Άνσομ ανοιγόκλεισε γρήγορα τα μάτια.

«Ξέρω. Αν έχεις χρόνο για να φέρεις το συμβόλαιο και να το υπογράψεις, θα περιμένω εδώ. Αλλά θα περιμένω μόνο μέχρι το μεσημέρι».

Αποδείχθηκε πως ο γέρος ασβός ήταν πολύ πιο σβέλτος απ' όσο φαινόταν.

Ενώ η Βιβ υπέγραφε το συμβόλαιο και έβαζε τα κλειδιά στην τσέπη της, ο Άνσομ μάζεψε την πλατίνα στο πουγκί

του, δείχνοντας ανακουφισμένος που η συμφωνία είχε ολοκληρωθεί.

«Λοιπόν... δεν σε είχα για κάποια που θα ασχολείτο με στάβλους» τόλμησε να πει.

Ήταν κοινό μυστικό ότι τα άλογα δεν συμπαθούσαν ιδιαίτερα τα ορκ.

«Δεν θα το κάνω. Θα ανοίξω ένα καφέ».

Ο Άνσομ την κοίταξε αποσβολωμένος. «Και γιατί να αγοράσεις έναν στάβλο γι' αυτό;»

Η Βιβ δεν απάντησε αμέσως, αλλά ύστερα τον κοίταξε σταθερά. «Τα πράγματα δεν χρειάζεται να μείνουν όπως ξεκίνησαν». Δίπλωσε το συμβόλαιο και το έβαλε στον σάκο της.

Καθώς έφευγε, ο Άνσομ της φώναξε: «Α, και κάτι ακόμα! Τι διάολο είναι το καφέ;»

Η Βιβ έπρεπε να κάνει τρεις στάσεις ακόμα πριν επιστρέψει στον στάβλο.

Το ανταλλακτήριο στο εμπορικό κέντρο πρόσθεσε λίγα χάλκινα, ασημένια και χρυσά νομίσματα στο πουγκί της και ύστερα κατευθύνθηκε προς τη Βιβλιοθήκη της μικρής, θαυματουργής πανεπιστημιούπολης στη βόρεια όχθη του ποταμού. Έπρεπε να μάθει πού ήταν, σε περίπτωση που ήθελε να διαβάσει.

Πιο σημαντικό, το Τοπικό Ταχυδρομείο εξυπηρετούσε τα διάσπαρτα αναγνωστήρια και τις βιβλιοθήκες στις περισσότερες μεγάλες πόλεις, και ήταν αξιόπιστο. Οι χάλκινοι πύργοι του διευκόλυναν τον εντοπισμό του.

Καθισμένη σε ένα από τα μεγάλα τραπέζια ανάμεσα στα ράφια, έγραψε δύο γράμματα, χρησιμοποιώντας λίγα φύλλα από την περγαμηνή της. Η μυρωδιά του χαρτιού, της σκόνης και του χρόνου της έφερε στον νου όλο το διάβασμα που είχε κάνει πρόσφατα σε μέρη ακριβώς σαν κι αυτό.

Μια ζωή εκπαίδευσης των μυών της, των αντανάκλαστικών της και της σκληρότητας του νου της, που την αντάλλαζε τώρα με διάβασμα, σχεδιασμό και συγκέντρωση λεπτομερειών. Χαμογέλασε πικρά καθώς έγραφε.

Η γυναίκα νάνος πίσω από τον πάγκο του ταχυδρομείου δεν μπορούσε να σταματήσει να την κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια καθώς σφράγιζε το κεριό. Η γυναίκα ρώτησε τις διευθύνσεις δύο φορές – τόσο ταραχτήκε βλέποντας ένα ορκ μέσα στο κτίριο.

«Ψάχνω για κλειδαρά. Ξέρεις κάποιον αξιόπιστο;»

Το στόμα της γυναίκας νάνου έμεινε ανοιχτό για λίγο ακόμη, αλλά συνήλθε και άρχισε να ξεφυλλίζει έναν κατάλογο πίσω από τον πάγκο. «Μάρκεφ και Υιοί» απάντησε. «Οδός Μείσον 827».

Έδωσε μερικές πρόχειρες οδηγίες.

Η Βιβ την ευχαρίστησε και έφυγε.

Το κλειδαράδικο Μάρκεφ και Υιοί ήταν εκεί, όπως διαφημιζόταν. Με ένα ασημένιο και τρία χάλκινα λιγότερα, έφυγε κρατώντας κάτω από το μυώδες μπράτσο της ένα τεράστιο και αρκετά βαρύ χρηματοκιβώτιο.

Πίσω στον στάβλο του Πάρκιν, καθώς ο ήλιος έδυε, η Βιβ ξεκλείδωσε την πόρτα του γραφείου, ασφάλισε ξανά τις πόρτες του στάβλου και έσυρε το χρηματοκιβώτιο πίσω από έναν πάγκο σε σχήμα Γ μέσα στο γραφείο. Έβαλε μέσα το συμβόλαιο και τα χρήματά της, το κλείδωσε και πέρασε το κλειδί σε ένα κορδόνι γύρω από τον λαιμό της.

Δοκιμάζοντας με τα πόδια και τα ακροδάχτυλά της, βρήκε μια χαλαρή πλάκα στο κύριο πέρασμα ανάμεσα στα στασίδια και, λυγίζοντάς τη με δύναμη, την ανασήκωσε και την έβγαλε. Μάζεψε χώμα από κάτω και έπειτα τοποθέτησε προσεκτικά την Πέτρα του Σκάλμπερτ μέσα στο κενό. Τη σκέπασε με το χώμα, ξανάβαλε την πλάκα στη θέση της και πήρε τη σκληρή, φθαρμένη σκούπα του στάβλου για να σκουπίσει το σημείο, ώστε να φαίνεται άθικτο.

Κοίταξε κάτω για λίγο, όλες της οι ελπίδες ήταν συγκεντρωμένες σε αυτή τη μικρή πέτρα, τώρα θαμμένη σαν μια μυστική καρδιά στον στάβλο του Πάρκιν.

Όχι, δεν ήταν πια στάβλος.

Αυτό το μέρος ήταν της Βιβ.

Έριξε μια ματιά γύρω. Ήταν το μέρος της. Όχι μια προσωρινή στάση ή ένα σημείο για να απλώσει το στρώμα της για ένα βράδυ. Ήταν δικό της.

Ο δροσερός βραδινός αέρας στροβιλιζόταν μέσα από την τρύπα της σκεπής, οπότε τουλάχιστον η αποψινή θα έμοιαζε με κάθε άλλη νύχτα κάτω από τα αστέρια. Η Βιβ σήκωσε το βλέμμα προς το πατάρι και τη σκάλα που οδηγούσε εκεί. Δοκίμασε ένα από τα χαμηλότερα σκαλοπάτια με το πόδι της και αυτό θρυμματίστηκε σαν ξύλο μπάλσα. Ρούφηξε τη μύτη της, έβγαλε το Μπλάκμπαντ και με τα

δύο της χέρια το πέταξε στο πατάρι, τρομάζοντας ένα σμήνος περιστέρια που πέταξαν έξω από τη σκεπή. Έμεινε να κοιτάζει προς το μέρος του κι έπειτα άπλωσε τον υπνόσακό της σε έναν πάγκο. Σίγουρα δεν θα μπορούσε να ανάψει φωτιά, και για φανάρια ούτε λόγος, αλλά δεν πείραζε.

Στο λιγοστό φως που έσβηνε περιεργάστηκε το εσωτερικό, ήταν γεμάτο κοπριές και σκόνη από την εγκατάλειψη. Δεν ήξερε πολλά από κτίρια, αλλά ήταν προφανές πως αυτό χρειαζόταν απίστευτη δουλειά.

Στο τέλος όμως; Ήταν κάτι που θα έχτιζε, όχι που θα γκρέμιζε.

Ήταν γελοίο φυσικά. Ένα καφέ; Σε μια πόλη όπου κανείς δεν ήξερε καν τι ήταν ο καφές; Μέχρι πριν από έξι μήνες δεν είχε καν ακούσει γι' αυτόν, ούτε τον είχε μυρίσει ούτε τον είχε δοκιμάσει. Εκ πρώτης, το όλο εγχείρημα ήταν παράλογο.

Χαμογέλασε μέσα στο σκοτάδι.

Όταν τελικά ξάπλωσε στον υπνόσακό της, άρχισε να απαριθμεί τις δουλειές της επόμενης μέρας, αλλά δεν έφτασε ούτε μέχρι την τρίτη.

Ήταν πτώμα.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ
ΣΕ 22 ΓΛΩΣΣΕΣ

ΜΥΘΟΙ & ΛΑΤΕ

Ύστερα από μια ζωή γεμάτη βία και αιματοχυσία, η Βιβ κρεμά επιτέλους το σπαθί της.

Η κουρασμένη από τις μάχες ορκ θέλει να κάνει μια νέα αρχή, κι έτσι ανοίγει το πρώτο καφέ στην πόλη Θουν. Όμως παλιοί και νέοι εχθροί στέκονται εμπόδιο στην επιτυχία της, αν και κανένας τους δεν έχει την παραμικρή ιδέα τι είναι ο καφές.

Αν και η Βιβ θέλει να αφήσει οριστικά πίσω της την παλιά της ζωή και να κάνει το όνειρό της πραγματικότητα, δεν θα μπορέσει να τα καταφέρει μόνη της.

Γιατί η πραγματική ανταμοιβή των αχαρτογράφητων διαδρομών που ακολουθείς είναι οι συνοδοιπόροι που συναντάς στην πορεία.

Είτε τους έφερε κοντά μια αρχαία μαγεία, ένα βουτυρένιο γλυκάκι ή ένα φλιτζάνι με φρεσκοαλεσμένο καφέ, μπορεί τελικά να γίνουν συνέταιροι, οικογένεια και κάτι πολύ πιο βαθύ και ουσιαστικό απ' όσο θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί.

«Μια τρυφερή ιστορία με φόντο έναν επικό κόσμο φαντασίας. [...] Αυτό το γοητευτικό μυθιστόρημα θα ενθουσιάσει όποιον έχει ευχηθεί έστω και μία φορά να ζήσει σε έναν κόσμο φαντασίας χωρίς ατέλειωτες αποστολές και μάχες».

Publishers Weekly

f i y d
www.minoas.gr

9 786180 261288
ISBN 978-618-02-6128-8

ΚΩΔ. 35051